

innét nézve is éppoly közel áll hozzám, mint amikor otthon éltem, és mindig örömmel megyek haza, amikor tehetem. Ez azért is lehetséges, mert a kapcsolat fordítva is fennáll: amikor Szegedről Bécsbe kerültem, csaknem hazaérkeztem. Léptékét, életstílusát tekintve számomra nagyobb a hasonlóság Szeged és Bécs között, mintha Budapestet állítom Bécs mellé. Igaz, Szeged ebben az értelemben olyan, mintha Bécs lekicsinyítve, és állagát, állapotát tekintve pedig mintegy harminc-negyven évvel múltjába visszavetítve jelenne meg. A közelmúltat ismerve ez természetes is. A máig megmaradt párhuzamok viszont nyilvánvalóan mutatják, hogy Szeged is kitűnő adottságokkal rendelkezik, s ha a lehetőségeivel ügyesen gazdálkodik, akkor néhány évtized múlva esélye lehet arra, hogy hasonló kis ékszerdobozzá váljon az Alföld déli csücskében, mint amilyen ma az egykori császárváros. Úgy hiszem, hogy nekünk szegedieknek is a kultúra jelentheti a továbblépés egyik legnagyobb esélyét, s ebben a vonatkozásban különösen sokat tanulhatunk Bécstől – és érdemes is tanulnunk.

Hollósi Zsolt

KÉRI LÁSZLÓ: KÖRNÉGYSZÖGESÍTÉS